

Hồi thứ Bốn Mươi Bảy THIÊN MA VŨ DỄ SAY LÒNG HÀO KIẾT

Quái nhân đột nhiên vung tay lên đánh ra một chưởng. Tuy hắn là người tàn phế cụt hai chân song chưởng lực đánh ra hùng hậu vô cùng. Phát chưởng phóng ra đánh sầm một tiếng rùng rợn, bát đĩa khay chén vỡ tan tành, rau thịt tung bay tới tấp rồi rơi xuống.

Thị nữ la thất thanh:

– Trời ơi! Linh Xà cư sĩ... sao lại làm như thế?

Quái nhân cười rộ đáp:

– Mấy chục năm nay bản cư sĩ ăn thịt rắn quen rồi, những thứ này tuy thơm ngon nhưng không hợp với khẩu vị của bản cư sĩ...

Hắn nói xong thò tay ra nắm lấy một con rắn sống dài chừng hơn thước há miệng ra cắn một khúc. Ắ thị nữ đi đầu thấy thế thì cặp lông mày nhíu lại. Thị áp úng nói:

– Linh Xà cư sĩ không chịu hồi tâm chuyển ý thật ư? cư sĩ nên biết cho là lão phu nhân ngày đêm nhớ mong cư sĩ... Nếu tiểu tỳ không khuyên giải được cư sĩ hồi tâm chuyển ý thì e rằng lão phu nhân sẽ không khoan dung cho tiểu tỳ nữa. Cư sĩ không thể thương cho bọn tiểu tỳ này hay sao?

Thị nói xong vẻ mặt cực kì thê thảm, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi. Độc Cô Nhạn ở trong đống loạn thạch cũng không khỏi xúc động tâm trường, cặp lông mày của chàng nhăn tít lại.

Quái nhân tuyệt không động tâm chút nào, hắn tự nhiên nhai ngấu nghiến con rắn sống, ăn hết cả da lẫn xương. Ăn xong rồi hắn quệt hết máu rắn trên miệng đi rồi hỏi:

– Bọn mi còn chưa cút đi ư?

Ắ thị nữ đi đầu buông một tiếng thở dài não ruột hỏi:

– Cư sĩ không động tâm một chút nào ư?

Quái nhân không nhẫn nại được nữa, đáp ngay:

– Trái tim ta đã biến thành sắt đá thì còn có thứ gì có thể làm ta xao động được?

Ắ thị nữ đột nhiên biến đổi nét mặt thê lương thành một nụ cười bẽn lẽn nói:

– Mặc dầu cư sĩ thân thể tàn tật nhưng vẫn là con người huyết nhục. Tiểu tỳ không tin là đởm lực của cư sĩ lại mạnh hơn cả cao tăng được. Cư sĩ có cho chị em tiểu tỳ hiến một khúc Thiên Ma Vũ không?

Quái nhân hăng giọng một tiếng đáp:

– Tùy ý các người, nhưng sau khúc Thiên Ma Vũ còn có trò gì nữa không?

Ả thị nữ đi đầu vội đáp:

– Không còn gì nữa, nếu cư sĩ chống lại được Thiên Ma Vũ mà vẫn không động tâm thì chị em tiểu tỳ đành quay về phúc bẩm lão phu nhân để lãnh tội. Chỉ có điều...

Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Lão phu nhân có ý đem hết sức lực ra chữa trị chứng hàn độc cho cư sĩ, để cư sĩ khỏi phải mỗi ngày ăn năm con rắn độc mà chỉ cần lấy “âm dương tam dịch” trong thân thể bọn tiểu tỳ để cứu trị theo phép “Đại hồi thiên thuật”. Lão phu nhân còn bảo đảm trong vòng ba ngày cư sĩ sẽ hết bệnh.

Quái nhân cười lạt nói:

– Dù cho hàn độc có chữa khỏi được nhưng còn ác tật ma phong thì làm thế nào?

Ả thị nữ đáp:

– Chứng bệnh đó không hại đến tính mạng mà cũng không ảnh hưởng võ công. Lão phu nhân thọ đến 137 tuổi mà vẫn còn khỏe mạnh như thường... cư sĩ cũng biết đấy...

Quái nhân nổi giận quát to:

– Không nói nhiều nữa, bọn mi muốn múa gì thì múa lẹ đi.

Ả thị nữ đứng đầu buông tiếng thở dài rồi trầm giọng quát:

– Bọn người mau lại đây, cởi bỏ áo ngoài ra.

Bốn tên thị nữ đã lui ra xa hơn trượng nghe thấy thế đồng thanh dạ một tiếng rồi chạy tới, đồng thời chúng cũng cởi áo ngoài và răn che mặt ra rất nhanh.

Lúc nghe ả thị nữ đi đầu nói chuyện với Linh Xà cư sĩ thì Độc Cô Nhạn cũng chấn động tinh thần, trong lòng hồi hộp không yên, lo nghĩ rất nhiều. Vì ả thị nữ đề cập đến việc bọn chúng năm người đem thân thể cho Linh Xà cư sĩ dùng “âm dương tam dịch” trong phép “Đại hồi thiên thuật” để trị chứng bệnh hàn độc, mà chính chàng cũng đã ưng thuận để cho Đoàn Vân Trình dùng thủ thuật này để chữa cố tật cho con gái lão. Khi ấy chàng chưa hiểu là thủ pháp gì nhưng bây giờ nghe vậy thì tất nhiên đây là một việc bỉ ổi giữa nam nữ, nên chàng cảm thấy rất khó nghĩ.

Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ thì bọn thiếu nữ đã cởi bỏ áo ngoài, chàng không nghĩ nhiều nữa, để luồng tư tưởng quay về coi diễn biến. Vừa rồi chàng chỉ lo nghĩ tới việc mình sẽ phải chữa trị chứng Tiên Thiên cố tật cho Đoàn Hiểu Văn nên chưa nhìn rõ bốn ả thị nữ kia, bây giờ chàng ngó tới thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Bốn tên thị nữ bỏ áo ngoài rồi thì chúng so với ả thị nữ đi đầu có nhiều chỗ khác nhau. Nguyên bọn chúng không mặc áo lót, hạ thể chỉ mặc một chiếc xiêm thật ngắn, không thể nào ngắn hơn được, để hở làn da trắng như tuyết. Chúng nở nụ cười xinh đẹp, rất hấp dẫn, những tấm thân trần ở dưới ánh đèn cây càng tăng thêm phần quyến rũ khiến cho trái tim người ta phải nhảy loạn lên.

Linh Xà cư sĩ mặt lạnh như tiền ngồi trong động, xung quanh là những con rắn to tướng, cộng thêm bộ râu xồm xoàm và hai cái chân cụt. Thật là so với các thiếu nữ nguyệt thẹn hoa nhường bên ngoài động thì như hai thái cực, ai coi đến cũng không khỏi chau mày.

Thị nữ đứng đầu lại nở nụ cười yêu kiều, đột nhiên thị nhảy phốc lại trước động, rón rén thì lễ nói:

– Bọn tiểu tỳ xin phô trương chút nghề mọn.

Thị không chờ Linh Xà cư sĩ phản ứng ra sao đã trầm giọng nói:

– Bắt đầu khúc múa đi!

Bốn ả thiếu nữ mình trần cũng đều lập tức nở một nụ cười và bắt đầu dơ tay co chân múa thành những trăm nghìn kiểu. Trong tay bốn ả đều cầm một giải lụa đào, lúc múa lên bay phất phới rất mỹ quan, chẳng khác gì đàn bướm xuyên qua rừng hoa khiến người coi phải ngây ngất.

Ả thị nữ đứng đầu cũng xuyên vào giữa bốn thiếu nữ kia mà múa, điệu bộ của thị so với bốn ả kia càng yêu kiều quyến rũ hơn, toàn thân thị lúc nào cũng nhún nhảy. Một làn hương bốc ra dàn dụa, chỉ trong chốc lát trong thạch động đã tràn ngập mùi thơm, làm tiêu tan mùi tanh tưởi của rắn đi không ít.

Linh Xà cư sĩ ngồi trong động thất vẫn nghiêm trang như trước, hiển nhiên khúc Thiên Ma Vũ đối với hắn đến giờ vẫn chẳng có tác dụng nào.

Năm ả thiếu nữ mỗi lúc múa một mau hơn, mùi hương cũng mỗi lúc một ngào ngạt khiến cho Độc Cô Nhạn đứng ngoài cũng không tự chủ được, suýt chút nữa bật tiếng la hoảng. Đột nhiên thiếu nữ đi đầu cất giọng yêu kiều hô đồng bọn:

– Hát đi!

Tiếng hô vừa dứt, một điệu ca say đắm lòng người nổi lên:

Phơn phớt áng đào kiếm

Long lanh bộ mặt hoa

Lắm vẻ mặn mà

...

Sương mai hoa diễm lệ

Lòng thiếp ngỏ trăng tà

Thân phận xót xa

...

Tiếng hát điệu múa tựa hồ không phải ở nhân gian. Linh Xà cư sĩ tưởng

chừng như cũng ngần ngơ chút đỉnh, trong cổ họng hấn bỗng phát ra những tiếng ừng ực.

Thiếu nữ đứng đầu đột nhiên nổi lên một tràng cười rất lả lơi, thị uốn éo thân hình, rung rinh bộ ngực từng bước tiến về động thất. Bốn thiếu nữ kia cũng không chần chừ, tiến gần lại với dáng điệu cực kì lãng mạn.

Độc Cô Nhạn ở phía đối diện nên trông rất rõ. Linh Xà cư sĩ lời nói cứng cỏi nhưng về sau tựa hồ như không chống nổi khúc Thiên Ma Vũ mê hoặc này, tưởng chừng như hấn sắp dang tay ra ôm lấy từng cô vào lòng cho hả dạ.

Chàng thấy thế vô cùng kinh hãi, không dẫn đo nữa lượm lấy năm viên đá nhỏ nhắm mông năm ả thiếu nữ mà liệng tới. Tuy chàng liệng khế nhưng cũng đủ làm cho bọn này đau đớn khó chịu. Sau mấy tiếng lạch cạch, năm thiếu nữ mà gần như đều khỏa thân hết đều dừng lại, ả nào cũng xuýt xoa cái mông đỏ ửng, lùi lại một bên.

Vì Độc Cô Nhạn dùng thủ pháp đặc biệt, mà bọn thiếu nữ đang trong lúc múa may nên không phát giác ra chàng ở trong đống loạn thạch. ả thị nữ đi đầu vừa xoa mông vừa kêu lên:

– Linh Xà cư sĩ! cư sĩ chẳng nên đánh vào mông bọn tiểu nữ như vậy...

Vũ khúc bị dừng thì Linh Xà cư sĩ vụt trở lại nét mặt lạnh lùng phần hận. Hấn lớn tiếng quát:

– Loài yêu nghiệt, suýt chút nữa bản cư sĩ bị thanh sắc của bọn mi phá hoại, thật là đáng giận.

Thiếu nữ đi đầu cất giọng u oán nói:

– Chị em tiểu nữ bị bức bách phải làm như thế này, dù sao thì cũng là một việc hay cho cư sĩ.

Linh Xà cư sĩ nổi giận ùng ùng thét:

– Nếu bọn mi mà không cút ngay thì đừng trách bản cư sĩ động thủ một cách vô tình.

Thiếu nữ đứng đầu chưa chịu rút lui, vẫn nhệch cái mồm ra hỏi:

– Trời ơi! chẳng lẽ cư sĩ còn muốn giết chết cả bọn tiểu nữ hay sao?

Linh Xà cư sĩ tức giận gầm lên:

– Bản cư sĩ không muốn giết bọn mi, nhưng để nuôi hai con rắn này...

Hấn dừng lại, vươn tay vỗ vào mình rắn nói:

– Đại hắc, Đại hoa! Mấy con nha đầu chuyên dùng sắc đẹp và tiếng hát để quyến rũ người ta. Chúng là tai họa ở nhân gian, nếu chúng không chịu rút đi thì các người vồ chúng mà ăn thịt quách đi.

Hai con rắn dường như hiểu tiếng người, chúng ngóc đầu lên cao đến bảy tám thước, lưỡi thè ra thụt vào như muốn cắn người. Năm thiếu nữ thét lên lanh

lãnh hoảng hốt bỏ chạy, chớp mắt đã mất tích, không kịp lượm cả quần áo đã cởi ra để đem đi nữa.

Trong động thất Linh Xà cư sĩ nổi lên một tràng cười the thé, tiếng cười vang lên mãi không ngớt, lúc đầu có vẻ đắc ý, về sau biến thành quạ quẽ thê lương. Sau nữa chẳng khác gì tiếng khóc một điệu u buồn rất khó nghe.

Linh Xà cư sĩ ngừng tiếng cười rồi, Độc Cô Nhạn len lén nhìn ra thì thấy hai mắt hấn long lanh ngấn lệ. Hấn ngồi lặng lẽ, cặp lông mày nhăn tít lại, lẩm bẫm một mình:

– Đáng thương cho mình suýt nữa không ngăn nổi tâm tình trước sự quỵến rũ của mấy con nha đầu miệng còn hôi sữa. Nếu không có...

Hấn ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

– Nhưng gã là ai? sao đến lúc khẩn trương tối hậu lại thức tỉnh mình?

Độc Cô Nhạn bỗng la lên một tiếng rất khẽ rồi đáp:

– Chính là tại hạ.

Linh Xà cư sĩ giật mình hỏi:

– Người là ai?

Độc Cô Nhạn đáp:

– Tại hạ là Độc Cô Nhạn.

Linh Xà cư sĩ ngơ ngác hỏi lại:

– Độc Cô Nhạn? Phải chăng lão phu nhân phái người tới đây?

Độc Cô Nhạn nổi lên tràng cười sang sảng đáp:

– Không phải đâu, mà trái lại đằng khác. Tại hạ lên đây một mình.

Linh Xà cư sĩ lại hỏi:

– Vừa rồi năm con ma đầu múa điệu Thiên Ma Vũ chắc người cũng thấy rõ rồi?...

Độc Cô Nhạn ngắt lời:

– Tại hạ chỉ cách xa hơn một trượng, tất nhiên là nhìn rõ môn một.

Linh Xà cư sĩ đưa mục quang đảo nhìn mặt Độc Cô Nhạn rất nhanh một cái rồi nói như để mình nghe:

– Thế thì kì thiệt! kì thiệt!...

Hấn buông một tiếng thở dài cảm khái nói tiếp:

– Người hãy còn nhỏ tuổi mà sao chống cự được khúc Thiên Ma Vũ đó? bản cư sĩ tự cho là đạo tâm của mình đã kiên quyết rồi. Không ngờ...

Hấn thở dài, ngừng lại không nói nữa

Độc Cô Nhạn ngạo nghễ đáp:

– Chẳng dấu gì cứ sĩ, dù là thiếu nữ tuyệt sắc trong thiên hạ, tại hạ cũng chẳng để mắt nhìn.

Linh Xà cứ sĩ lấy làm kì hỏi:

– Tại sao vậy? hay là... hay là người đã bị nhiều chuyện cay đắng với đàn bà con gái?

Độc Cô Nhạn khẽ gật đầu đáp:

– Có thể nói như vậy, đàn bà đã làm cho tại hạ đau thấu tâm can. Đàn ông cũng khiến tại hạ phải căm hờn. Tại hạ không ưa kết giao bằng hữu với ai, mà cũng không muốn gần gũi đàn bà.

Linh Xà cứ sĩ ra chiều không hiểu hỏi:

– Sao lại như thế được? người thật là khác người.

Độc Cô Nhạn đỏ mặt lên, vì tuy miệng chàng nói vậy nhưng thực ra trên cõi đời này chàng cũng có người quen biết hoặc kết giao không phải là ít, tử như Lâm Nguyệt Thu, Thẩm Thiên Hoa, Đoàn Hiểu Vân, cùng bọn Thế Ngoại Tam Kỳ, Cái Bang tứ đại trưởng lão... Những người đàn ông đàn bà này có người đối với chàng rất thân thiết, có người chàng đã đem lòng yêm mến, chàng có muốn cự tuyệt cũng không được. Ba chữ Cô Độc Hiệp của chàng đã bị lung lay rồi.

Tình thực mà nói thì chàng có căm hận đàn bà là chỉ căm hận những người chàng chưa biết mặt. Còn đàn ông thì chàng cũng chỉ tức giận phụ thân, người mà chàng chưa hề gặp mặt bao giờ. Nguyên chàng là một đứa con bị cha mẹ bỏ rơi, song thân chàng tuy tạo nên cuộc đời chàng như không hề nuôi dạy chàng, khiến chàng từ nhỏ đã phải chịu trăm cay ngàn đắng, làm cho chàng chỉ có tâm lý căm hận chứ không có tình yêu.

Độc Cô Nhạn không muốn kéo dài thêm câu chuyện này nữa nên đánh trống lảng:

– Tại hạ đường xa tới đây chẳng qua muốn hỏi tôn giá một điều...

Linh Xà cứ sĩ sững sốt ngắt lời:

– Phải đấy, bản cứ sĩ quên chưa hỏi người đến đây có việc gì? phải chăng muốn kiếm ta?

Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:

– Tại hạ nhận di chúc của vị tiên bố đến đây thăm tôn giá, không hiểu...

Linh Xà cứ sĩ thở dài ngắt lời:

– Ai vậy, ai mà còn nghĩ đến kẻ tàn phế này?

Độc Cô Nhạn đáp:

– Vị tiên bố đó là Âm Thánh Lâm Thiên Lô, tôn giá có nhận biết vị đó không?

Linh Xà cư sĩ ủa lên một tiếng kinh ngạc rồi hỏi:

– Té ra là lão gia đó. Lão gia vẫn mạnh giỏi chứ?

Độc Cô Nhạn thở dài đáp:

– Tại hạ không dám giấu gì tôn giá, Lâm tiên bối chết rồi.

– Sao? Lão gia chết rồi ư?

Linh Xà cư sĩ kinh hãi thiếu chút nữa nhảy tung người lên, sau đó buông một tiếng thở dài nào ruột hỏi:

– Lão gia vì sao mà chết? Người mắc bệnh gì?

Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:

– Lâm tiên bối bị người ta hạ sát...

Linh Xà cư sĩ mắt tròn xoe lớn tiếng hỏi:

– Hung thủ là ai?

Độc Cô Nhạn lại lắc đầu đáp:

– Tại hạ cũng không biết.

Linh Xà cư sĩ sa đôi hàng lệ lẩm bẩm một mình:

– Lão gia là người ở đời ta tôn sùng nhất, nhưng lão gia không chịu lượng xét cho ta. Ngờ đâu nay lão gia lại bị thảm sát về tay kẻ khác...

Hắn nghẹn ngào một lúc rồi hỏi:

– Giữa ngươi và lão gia có mối liên quan thế nào?

Độc Cô Nhạn trầm ngâm một chút rồi đáp:

– Là tình bạn hữu.

Linh Xà cư sĩ giật mình hỏi:

– Là bạn hữu ư? Sao lão gia lại kết bạn với ngươi?

Độc Cô Nhạn hơi đỏ mặt lên:

– Thiệt tình mà nói thì cô cháu gái của Lâm tiên bối là bằng hữu của tại hạ.

Linh Xà cư sĩ động tâm hỏi:

– Cháu gái của lão gia ư? Ý vẫn bình yên chứ?

Độc Cô Nhạn đáp:

– Nàng vẫn bình yên, có điều hiện nay hành tung vô định, không biết đang ở địa phương nào?

Linh Xà cư sĩ cất giọng ấm ớ hỏi:

– Chắc ngươi yêu con bé ấy lắm nhỉ?

Độc Cô Nhạn hắng giọng nói:

– Tại hạ đã nói là đối với bất cứ cô gái nào trong thiên hạ tại hạ cũng không

thèm để ý nhìn thì tại sao lại yêu cô ấy được.

Linh Xà cư sĩ thở dài nói:

– Nếu vậy thì y yêu người rồi.

Độc Cô Nhận nhăn mặt:

– Sao tôn giá cứ rườm lời mãi thế?

Linh Xà cư sĩ xịu mặt xuống hỏi:

– Thế thì tại sao người lại tới đây? Người muốn gặp bản cư sĩ với mục đích gì?

Độc Cô Nhận chưng hửng ấp úng đáp:

– Cái đó... cái đó...

Chàng nhắc đi nhắc hai chữ đó hồi lâu rồi cứng miệng, không biết nói sao nữa. Lâm Thiên Lôi chỉ di ngôn bảo chàng đến Linh Xà động bái kiến một trung niên tàn phế nhưng lại không dặn chàng đến kiếm hấn để làm gì. Ấp úng một hồi, chàng đành nói thật:

– Lâm lão tiên bối chỉ dặn tại hạ đến yết kiến tôn giá mà không chỉ thị rõ đến để làm gì.

Linh Xà cư sĩ rất lấy làm kỳ, hấn đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Nhận rồi bỗng la lên:

– Quả thiệt như vậy ư? Người... người hãy lại gần đây...

Hai tay hấn vỗ vào mình rấn quát:

– Các người hãy lui ra một lúc.

Quả nhiên hai con rấn hiểu tiếng người, từ từ co mình lại rồi trườn vào trong động. Độc Cô Nhận cũng lấy làm kì, chàng cất bước tiến lại, chớp mắt đã đến gần cửa động. Linh Xà cư sĩ lại đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Nhận. Chàng không tự chủ được hắng giọng một tiếng rồi nói:

– Tôn giá có điều gì muốn nói phải không?

Linh Xà cư sĩ thu ánh mắt về hỏi lại:

– Sau gáy người có cái gì không?

Độc Cô Nhận giật mình kinh hãi nói:

– Sau gáy tại hạ có một chấm đỏ, vì sao tôn giá lại biết?

Trong đầu óc chàng nảy ra nhiều mối nghi ngờ, chàng không hiểu giữa quái nhân tàn phế này và mình có mối quan hệ gì. Chàng cơ hồ không nhịn nổi, khẩn thềm Thượng Đế cầu mong cho mình và quái nhân kia không có quan hệ gì hết.

Linh Xà cư sĩ nước mắt chạy quanh hỏi:

– Người bao nhiêu tuổi rồi?

Rồi không chờ Độc Cô Nhạn trả lời, y tự đưa ngón tay ra bấm một lúc rồi hỏi:

– Chắc người đúng hai mươi?

Độc Cô Nhạn trong lòng lạnh ngắt đáp:

– Đúng thế!

Linh Xà cư sĩ hỏi tiếp:

– Người là đứa con côی cút từ nhỏ, cái tên Độc Cô Nhạn cũng do người chọn lấy phải không?

Độc Cô Nhạn mặt lạnh như băng đáp:

– Hoàn toàn đúng cả.

Chàng nói tiếp:

– Và chấm đỏ thì tại hạ không chỉ có một chấm...

Linh Xà cư sĩ nói ngay:

– Ở đâu gối bên trái cũng có một chấm nữa chứ gì?

Độc Cô Nhạn lầm lì đáp:

– Tôn giá không nói sai một ly... bây giờ tại hạ xin hỏi tôn giá mấy câu.

Linh Xà cư sĩ đáp:

– Người hỏi đi.

– Vừa rồi một trong năm tên nha đầu kêu tôn giá là Tứ gia, mà Thuần Vu lão phu nhân lại quan tâm đến tôn giá như vậy, thì chắc chắn tôn giá là Tứ công tử trong Thuần Vu thế gia phải không? Còn vị Tứ phu nhân trong Thuần Vu thế gia thì chắc là vợ của tôn giá rồi.

Linh Xà cư sĩ gật đáp:

– Đúng lắm, người đã gặp y rồi ư?

Độc Cô Nhạn không lộ vẻ gì, lạnh lùng đáp:

– Tại hạ đã gặp rồi.

Linh Xà cư sĩ thở dài nói:

– Bây giờ người cần biết ta là ai chứ?

Độc Cô Nhạn cất tiếng lạnh lẽo như băng giá mùa đông, chậm chạp đáp từng tiếng một:

– Tôn giá là gia gia tại hạ.

o O o